

Arrest

nr. 149 954 van 24 juli 2015
in de zaak RvV X

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie
en Administratieve Vereenvoudiging.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IIde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Marokkaanse nationaliteit te zijn, op 13 maart 2015 heeft ingediend om de schorsing van de tenuitvoerlegging en de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging van 23 januari 2015 tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden met bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 20).

Gezien titel I *bis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 13 mei 2015, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 12 juni 2015.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken N. VERMANDER.

Gehoord de opmerkingen van advocaat A. HAEGEMAN, die loco advocaat H. BEERLANDT verschijnt voor de verzoekende partij, en van advocaat M. DUBOIS, die loco advocaat E. MATTERNE verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

1.1. Op 8 augustus 2012 legt de verzoekende partij te Kortrijk een aankomstverklaring af. De verzoekende partij werd toegelaten tot een verblijf tot 5 november 2012.

1.2. Op 16 januari 2013 diende de verzoekende partij een aanvraag in voor een verblijfskaart van een familielid van een burger van de Unie, als bloedverwant in neergaande lijn van de heer A.Y.

1.3. Op 24 juni 2013 neemt de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding een beslissing tot weigering van verblijf van meer

dan drie maanden met bevel om het grondgebied te verlaten. Tegen voormelde beslissing dient de verzoekende partij een beroep in bij de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: de Raad).

1.4. Bij arrest nr. X van 19 december 2013 verwerpt de Raad het beroep vermeld in punt 1.3.

1.5. Op 5 februari 2014 dient de verzoekende partij een aanvraag in om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9bis van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de vreemdelingenwet).

1.6. Op 5 februari 2014 dient de verzoekende partij een tweede aanvraag in voor een verblijfskaart van een familielid van een burger van de Unie, als bloedverwant in neergaande lijn van de heer A.Y.

1.7. Op 17 juli 2014 neemt de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding een beslissing houdende de weigering van verblijf van meer dan drie maanden. Tegen voormelde beslissing dient de verzoekende partij een beroep in bij de Raad.

1.8. Op 11 augustus 2014 neemt de gemachtigde van de Minister van Justitie, belast met Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding een beslissing waarbij de aanvraag vermeld in punt 1.5. onontvankelijk wordt verklaard alsook een bevel om het grondgebied te verlaten. Tegen voormelde beslissingen dient de verzoekende partij beroepen in bij de Raad.

1.9. Op 9 september 2014 dient de verzoekende partij een derde aanvraag in voor een verblijfskaart van een familielid van een burger van de Unie, als bloedverwant in neergaande lijn van de heer A.Y.

1.10. Bij arrest nr. X van 26 november 2014 vernietigt de Raad de beslissing van 17 juli 2014 vermeld in punt 1.7.

1.11. Bij arresten nr. X en nr. X van 26 november 2014 verwerpt de Raad de beroepen gericht tegen het bevel om het grondgebied te verlaten en de beslissing waarbij de aanvraag vermeld in punt 1.5. onontvankelijk wordt verklaard van 11 augustus 2014.

1.12. Op 23 januari 2015 neemt de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging betreffende de aanvraag vermeld in punt 1.6. en de aanvraag vermeld in punt 1.9., een beslissing tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden met bevel om het grondgebied te verlaten. Dit is de bestreden beslissing waarvan de motieven luiden als volgt:

"In uitvoering van artikel 52, §4, 5de lid van het koninklijk besluit van 8 oktober 1981 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, wordt de aanvraag van een verblijfskaart van een familielid van een burger van de Unie, die op 5.02.2014 en op 9.09.2014 werd ingediend door:

(...)

*om de volgende reden geweigerd:*³

X De betrokkene voldoet niet aan de vereiste voorwaarden om te genieten van het recht op verblijf van meer dan drie maanden in de hoedanigheid van familielid van een burger van de Unie.

Betreffende de aanvraag van 5.02.2014 werd eerder een weigeringsbeslissing genomen. Deze werd echter op 26.11.2014 vernietigd door de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, vandaar dat heden een nieuwe beslissing betreffende deze aanvraag dient te worden genomen.

Om toepassing te kunnen genieten van art. 40bis, §2, 3° van de wet van 15.12.1980 dient een bloedverwant in neergaande lijn, vanaf 21 jaar, ten laste te zijn van de EU-onderdaan die hij komt vervoegen.

Ter staving van dit 'ten laste zijn' werden nav de aanvraag op 5.02.2014 de volgende documenten voorgelegd betreffende het inkomen van de EU-burger: de aangifte van de personenbelasting van aanslagjaar 2013/inkomsten 2012, Weddenfiche 218.10, jaar 2012 (Forum Jobs), Formulier C4 intérim dd. 12.09.2013 waaruit blijkt dat betrokkene van 4.06.2013 tot 7.06.2013 heeft gewerkt (Forum Jobs), Arbeidsovereenkomst voor uitzendarbeid van 16.09 tot 20.09.2013 + bijhorende loonfiche (Forum jobs), Verklaring van de heer A.Y. (...) dat hij in augustus verlof heeft genomen, Loonfiches van 4.11-16.11.2013 (Tempo Team), Arbeidsovereenkomsten van 10.12-27.12.2013 (Tempo Team), Arbeidsovereenkomsten van 14.01-24.01.2014 (Tempo Team), Loonfiches van 19.01-29.01.2014, verklaring van K.M. (...) en A.A. geen economische activiteiten te hebben.

Naar aanleiding van de beroepsprocedure werden daarenboven bij de Raad voor vreemdelingenbetwistingen ook nog volgende documenten voorgelegd: de aangifte van de personenbelasting van aanslagjaar 2014/inkomsten 2013 van de referentiepersoon (1 bladzijde van 3), C4 Van Tempo team waaruit de tewerkstelling van de referentiepersoon blijkt van 29.10.2013 tot 20.01.2014, alsook van de periode 22.01-10.03.2014 en 13.03-12.07.2014, een attest van tewerkstelling opgesteld door NV Q Bakeries Belgium, brief van de 'Rijksdienst voor jaarlijkse vakantie' betreffende de vakantiedagen waar de referentiepersoon ten gevolge tewerkstelling recht op heeft.

Aangezien interimtewerkstelling per definitie tijdelijk van aard is en de referentiepersoon enkel maar bestaansmiddelen op basis van interimtewerkstelling aanhaalt, is het wel degelijk redelijk te stellen dat een

inkomen uit een dergelijke tewerkstelling onvoldoende toekomstperspectief biedt om te kunnen veronderstellen dat betrokkene 'ten laste' is van de referentiepersoon. Getuige daarvan de raadpleging van de databank van de RSZ (dolsis), waaruit blijkt dat de referentiepersoon van 18.07 tot 8.12.2014 niet aan de slag is geweest.

De (oude) attesten van het ocmw waaruit blijkt dat betrokkene en de referentiepersoon tot op heden geen

uitkering hebben genoten doet geen afbreuk aan deze vaststelling. De arbeidssituatie van de referentiepersoon impliceert dat het inkomen onzeker is en er dus niet gegarandeerd is dat betrokkene daadwerkelijk ten laste is.

Gelet op het feit dat het verblijf van meer dan drie maanden aan betrokkene werd geweigerd en dat uit het

onderzoek van het administratief dossier blijkt dat hij/zij geen aanspraak kan maken op enige verblijfsrecht op basis van een andere rechtsgrond, levert de gemachtigde van de Minister een bevel om het grondgebied te verlaten af krachtens art. 52, § 4, vijfde lid van het KB van 8 oktober 1981."

2. Over de rechtspleging

Aan de verzoekende partij werd het voordeel van de kosteloze rechtspleging toegestaan, zodat niet kan worden ingegaan op de vraag van de verwerende partij om de kosten van het geding ten laste van de verzoekende partij te leggen.

3. Over de ontvankelijkheid

De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen wijst ambtshalve op artikel 39/79, §1, eerste lid van de vreemdelingenwet, dat bepaalt dat tijdens het onderzoek van het beroep gericht tegen de in het tweede lid bepaalde beslissingen, geen enkele maatregel tot verwijdering van het grondgebied gedwongen kan worden uitgevoerd en geen zodanige maatregelen ten opzichte van de vreemdeling mogen worden genomen wegens feiten die aanleiding hebben gegeven tot de beslissing waartegen dat beroep is ingediend.

De bestreden beslissing wordt vermeld in 7° van het tweede lid van artikel 39/79, §1 van de vreemdelingenwet. Bijgevolg heeft huidig beroep een schorsende werking wat de verwijderingsmaatregel betreft, zodat de vordering tot schorsing onontvankelijk is.

4. Onderzoek van het beroep

4.1. In een eerste middel voert de verzoekende partij de schending aan van artikel 62 van de vreemdelingenwet, van artikel 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van bestuurshandelingen en van de algemene rechtsbeginselen en beginselen van behoorlijk bestuur, de zorgvuldigheidsplicht en het redelijkheidsbeginsel.

4.1.1. De verzoekende partij wijst erop dat de verwerende partij er zich in de beslissing van 23 januari 2015 vanaf maakt door te stellen dat de arbeidssituatie van de referentiepersoon te onzeker is en het beschikbare referentieloon daaruit te wisselend, dat er onvoldoende toekomstperspectief zou zijn. Zij wijst erop dat de referentiepersoon twee jaar aan een stuk heeft gewerkt en dat zij daarna, omwille van omstandigheden buiten haar wil niet meer tewerkgesteld was doch dat zij sinds 1 december 2014 opnieuw tewerkgesteld is met de kans op vaste tewerkstelling. De verzoekende partij meent dat dit toch een positief toekomstperspectief is. Voorts wijst zij erop dat het niet zo is dat de referentiepersoon niet over een inkomen beschikte in de tussenperiode, dat zij recht had op een werkloosheidsuitkering.

Voorts stelt de verzoekende partij dat haar vader werkt als fabrieksarbeider sinds 28 februari 2012 bij Q-backeries, dat hij werkte tot en met 7 juli 2013 waarna hij na een korte pauze volgde met

tewerkstellingen bij Polka in september en oktober, dat hij vanaf 29 oktober 2013 opnieuw via interimcontracten als een voltijdse en vast werknemer werkte bij Q-Backereis. De verzoekende partij vervolgt dat het problematisch is aan de procedure gezinshereniging dat hoewel haar vader een harde werker is, interimarbeid niet als voldoende beschouwd wordt, dat zij en haar familie eigenlijk voldoen aan alle vereisten voor de gezinshereniging maar de verwerende partij van oordeel is dat er onvoldoende bewijsstukken worden voorgelegd die wijzen op een stabiel en regelmatig inkomen, dat haar vader voldoende loon ontvangt om zijn vijf kinderen en vrouw te kunnen onderhouden, dat dit al jaren zo is, dat het slechts is omwille van de kwalificatie 'interimarbeid' dat zij volgens de verwerende partij niet kan herenigd worden met haar gezin.

Volgens de verzoekende partij kan ook een interimcontract of een uitkering voldoende zijn, zolang de betrokkene in een lange periode voor de aanvraag maar een voldoende stabiel inkomen heeft genoten, dat het soort werk van geen tel mag zijn, zolang men maar voldoende middelen heeft en niet ten laste valt van het OCMW, dat haar vader al vanaf 2012 bij Q-Backeries werkte en opnieuw zicht heeft op een lange tewerkstelling bij diens huidige werkgever. De verzoekende partij meent dat de verwerende partij duidelijk voorbijgaat aan al de neergelegde en aanvullende bewijsstukken waaruit wel degelijk blijkt dat er voldoende stabiel inkomen is. Zij wijst erop dat haar vader al in december 2011 een aanvraag tot inschrijving als werkzoekende deed, dat hij in februari 2012 al aan de slag ging, dat hij tot op vandaag quasi onafgebroken gewerkt heeft en hij hieruit meer dan voldoende inkomsten bekam om zijn gezin, de verzoekende partij inclusief, te onderhouden. Zij meent dat het niet is omdat haar vader werd tewerkgesteld via verschillende interimkantoren dat haar werk niet als voldoende stabiel kan worden aanzien, dat haar vader immers voor dezelfde werkgever bleef werken doch deze af en toe eens wisselde van interimkantoor. De verzoekende partij wijst er voorts op dat door de financiële situatie in het bedrijf de referentiepersoon niet kon blijven werken, dat zij sinds 1 december 2014 opnieuw bij een bakkerij werkt en in de tussenperiode recht had op een werkloosheidsuitkering.

De verzoekende partij meent ook nog dat uit de gegevens dient te worden afgeleid dat haar vader, ondanks het feit dat zij niet beschikte over een arbeidscontract van onbepaalde duur, sedert 2012 actief was als werknemer en erin slaagde om haar gezin te onderhouden, inclusief de verzoekende partij die altijd al bij haar ouders inwoonde. Het is, volgens de verzoekende partij, kennelijk onredelijk om te stellen dat haar vader niet aantoonde dat zij over stabiele en regelmatige bestaansmiddelen beschikte, dat zij, weze het via interimarbeid bewees over een langere periode een inkomen te verwerven dat voldoende hoog is om niet ten laste te vallen van het sociale bijstandstelsel en er geen aanwijzingen zijn dat de situatie in de toekomst in de negatieve zin zou wijzigen. Zij meent dat uit de stukken duidelijk blijkt dat de gezinshereniger de wil, de capaciteiten en de mogelijkheid heeft om via interimarbeid in een stabiel inkomen te voorzien, dat het loutere feit dat haar vader niet elke maand een gelijk loon ontving hieraan geen afbreuk doet. Volgens de verzoekende partij mag het dan ook duidelijk zijn dat zij als een gemotiveerde jongeman de kans verdient om haar toekomst in België verder uit te bouwen, bij haar familie van wie zij niet enkel morele steun en liefde krijgt, maar van wie zij ook tot op vandaag voldoende financiële middelen ontvangt om niet ten laste van de staat te vallen.

4.1.2. De uitdrukkelijke motiveringsplicht heeft tot doel de bestuurde, zelfs wanneer een beslissing niet is aangevochten, in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid deze heeft genomen, zodat hij kan beoordelen of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt. Het begrip "afdoende", zoals vervat in artikel 3 van de wet van 29 juli 1991, impliceert dat de opgelegde motivering in rechte en in feite evenredig moet zijn aan het gewicht van de genomen beslissing. Hetzelfde geldt voor de aangevoerde schending van artikel 62 van de vreemdelingenwet.

De Raad stelt vast dat de bestreden beslissing duidelijk de determinerende motieven aangeeft op basis waarvan deze is genomen. *In casu* wordt zowel de juridische grondslag vermeld, met name artikel 40bis, §2, 3° van de vreemdelingenwet en van artikel 52, §4, vijfde lid van het koninklijk besluit van 8 oktober 1981 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: het vreemdelingenbesluit) alsook de feitelijke motieven die aan de grondslag van de bestreden beslissing liggen.

De verzoekende partij toont met haar uiteenzetting niet aan dat de weergegeven motivering haar niet in staat zou stellen te begrijpen op welke juridische en feitelijke gegevens de in hare hoofde genomen beslissing tot beëindiging van het verblijfsrecht is gegrond, derwijze dat het doel van de formele motiveringsplicht niet zou zijn bereikt (RvS 26 maart 2002, nr. 105.103).

4.1.3. De Raad merkt op dat de verzoekende partij de bestreden beslissing inhoudelijk bekritiseert en bijgevolg dient het middel te worden bekeken vanuit het oogpunt van de materiële motiveringsplicht.

De Raad is bij de beoordeling van de materiële motiveringsplicht niet bevoegd zijn beoordeling van de aanvraag in de plaats te stellen van die van de administratieve overheid. De Raad is in de uitoefening van zijn wettelijk toezicht enkel bevoegd om na te gaan of deze overheid bij de beoordeling van de aanvraag is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet onredelijk tot haar besluit is gekomen (cf. RvS 7 december 2001, nr. 101.624).

Wat betreft de aangevoerde schending van de zorgvuldigheidsplicht moet erop worden gewezen dat dit beginsel van behoorlijk bestuur de overheid de verplichting oplegt haar beslissingen op een zorgvuldige wijze voor te bereiden en te steunen op een correcte feitenvinding (RvS 14 februari 2006, nr. 154.954; RvS 2 februari 2007, nr. 167.411). Het respect voor de zorgvuldigheidsplicht houdt derhalve in dat de administratie bij het nemen van een beslissing moet steunen op alle gegevens van het dossier en op alle daarin vervatte dienstige stukken.

Bij het beoordelen van de zorgvuldigheidsplicht treedt de Raad niet op als rechter in hoger beroep die de ware toedracht van de feiten gaat vaststellen. Hij onderzoekt enkel of de overheid in redelijkheid is kunnen komen tot de door haar gedane feitenvaststelling en of er in het dossier geen gegevens voorhanden zijn die met die vaststelling onverenigbaar zijn.

De keuze die een bestuur in de uitoefening van een discretionaire bevoegdheid maakt, schendt het redelijkheidsbeginsel wanneer men op zicht van de opgegeven motieven zich tevergeefs afvraagt hoe het bestuur tot het maken van die keuze is kunnen komen. Om het redelijkheidsbeginsel geschonden te kunnen noemen, moet men voor een beslissing staan waarvan men ook na lectuur ervan ternauwernood kan geloven dat ze werkelijk genomen is. Wat het redelijkheidsbeginsel de rechter toestaat, is niet het oordeel van het bestuur over te doen, maar enkel dat oordeel onwettig te bevinden wanneer het tegen alle redelijkheid ingaat doordat de door het bestuur geponeerde verhouding tussen de motieven en het dispositief volkomen ontbreekt, in werkelijkheid een kennelijke wanverhouding is (RvS 20 september 1999, nr. 82.301).

4.1.4. De aangevoerde schending van de materiële motiveringsplicht, de zorgvuldigheidsplicht en het redelijkheidsbeginsel wordt onderzocht in het licht van de toepasselijke wetsbepaling, *in casu* artikel 40bis, §2, 3° van de vreemdelingenwet.

Artikel 40bis, §2, 3° van de vreemdelingenwet luidt als volgt:

“§ 2. Als familielid van de burger van de Unie worden beschouwd :

(...) 3° de bloedverwanten in neergaande lijn alsmede die van de echtgenoot of partner als bedoeld onder 1° of 2°, beneden de leeftijd van eenentwintig jaar of die te hunnen laste zijn, die hen begeleiden of zich bij hen voegen, voor zover de vreemdeling die vervoegd wordt, zijn echtgenoot of de bedoelde geregistreerde partner over het recht van bewaring beschikt en, indien het recht van bewaring wordt gedeeld, op voorwaarde dat de andere houder van het recht van bewaring zijn toestemming heeft gegeven;”

Uit voormeld artikel volgt aldus dat de bloedverwant in neergaande lijn van een burger van de Unie, vanaf de leeftijd van 21 jaar, zich slechts kan voegen bij deze burger van de Unie, voor zover zij ten laste is van deze burger van de Unie.

4.1.5. De vraag of een persoon ten laste is, vloeit voort uit een feitelijke situatie die beoordeeld dient te worden door het bestuur. Bij de beoordeling van deze feitelijke situatie beschikt de gemachtigde van de staatssecretaris over een ruime appreciatiebevoegdheid. De Raad oefent ter zake een marginale toetsingsbevoegdheid uit en is niet bevoegd zijn beoordeling van de feiten in de plaats te stellen van die van de administratieve overheid. De Raad is in de uitoefening van zijn wettelijk toezicht enkel bevoegd om na te gaan of deze overheid bij de beoordeling van de aanvraag is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet onredelijk tot haar besluit is gekomen (cf. RvS 7 december 2001, nr. 101.624).

4.1.6. Vooreerst stelt de Raad vast dat het motief *“Aangezien interimtewerkstelling per definitie tijdelijk van aard is en de referentiepersoon enkel maar bestaansmiddelen op basis van interimtewerkstelling aanhaalt, is het wel degelijk redelijk te stellen dat een inkomen uit een dergelijke tewerkstelling onvoldoende toekomstperspectief biedt om te kunnen veronderstellen dat betrokkene 'ten laste' is van de referentiepersoon.”* een overtollig motief betreft. De vaststelling, op grond van raadpleging van de

databank van de RSZ (dolsis), dat de referentiepersoon van 18 juli tot 8 december 2014 niet aan de slag is geweest en dat deze arbeidssituatie impliceert dat het inkomen onzeker is en aldus niet gegarandeerd kan worden dat de verzoekende partij daadwerkelijk ten laste is alsook dat de (oude) attesten van het OCMW waaruit blijkt dat de verzoekende partij en de referentiepersoon geen uitkering hebben genoten geen afbreuk doen aan de vaststelling dat de referentiepersoon eind 2014 meer dan vier maanden niet aan de slag is geweest, volstaat om de bestreden beslissing en het standpunt van de verwerende partij dat niet gegarandeerd is dat de verzoekende partij daadwerkelijk ten laste is van de referentiepersoon en aldus niet voldoet aan de vereiste voorwaarden om te genieten van het recht op verblijf van meer dan drie maanden in de hoedanigheid van familielid van een burger van de Unie, meer bepaald als bloedverwant in neergaande lijn ten laste van de vader, te schragen. De kritiek die de verzoekende partij aldus voert op de motieven betreffende het niet aanvaarden van interimtewerkstelling om te veronderstellen dat de verzoekende partij ten laste is van de referentiepersoon, betreft dus kritiek op een overtollig motief. Kritiek op een overtollig motief kan niet leiden tot de nietigverklaring van de bestreden beslissing.

4.1.7. Gelet op de voorliggende gegevens dat de referentiepersoon recent, tussen 18 juli en 8 december 2014, niet aan de slag was, gegevens die zich in het administratief dossier bevinden, stelde de verwerende partij vast dat het inkomen onzeker is en aldus niet gegarandeerd wordt dat de verzoekende partij ten laste is van de referentiepersoon. Het betoog van de verzoekende partij betreffende vroegere tewerkstellingen van de referentiepersoon, betreffende het ontvangen van voldoende loon om de kinderen en de vrouw te onderhouden gedurende jaren en met betrekking tot het genieten van een voldoende stabiel inkomen in een lange periode voor de aanvraag, is niet dienstig ter weerlegging van de voornoemde vaststelling. Immers toont zij met tewerkstellingen in het verleden, zelfs indien deze vaste betrekkingen of goed beloonde betrekkingen betroffen, niet aan dat de vaststelling dat de referentiepersoon recent gedurende verschillende maanden niet aan de slag was zodat het inkomen onzeker is en aldus niet gegarandeerd wordt dat de verzoekende partij ten laste is, incorrect of kennelijk onredelijk is.

Met de stelling dat de referentiepersoon sedert 2012 actief 'was' als werknemer en erin 'slaagde' om het gezin, inclusief de verzoekende partij, te onderhouden, toont de verzoekende partij niet aan dat het kennelijk onredelijk is van de verwerende partij te wijzen op het recent niet aan de slag zijn door de referentiepersoon tussen 18 juli en 8 december 2014 waardoor het inkomen onzeker 'is' en zodoende niet wordt gegarandeerd dat de verzoekende partij daadwerkelijk ten laste 'is'.

Waar de verzoekende partij erop wijst dat de referentiepersoon sinds 1 december 2014 opnieuw tewerkgesteld werd met kans op vaste tewerkstelling zodat dit toch een positief toekomstperspectief is, wijst de Raad erop dat de verwerende partij op de hoogte moet geweest zijn van een tewerkstelling sinds 8 december 2014, op basis van de haar gekende informatie uit de dolsis-databank, die zich in het administratief dossier bevindt, doch, bij gebreke aan bijkomende informatie van de verzoekende partij betreffende de nieuwe tewerkstelling van de referentiepersoon, geenszins op de hoogte was van een eventuele kans op vaste tewerkstelling, zodat het haar niet ten kwade kan worden geduid hiermee geen rekening te hebben gehouden. Met het verwijzen naar de tewerkstelling sinds 1 december 2014 toont de verzoekende partij bovendien niet aan dat de vaststelling dat de referentiepersoon recent gedurende verschillende maanden niet aan de slag was zodat het inkomen onzeker is, incorrect of kennelijk onredelijk is. Immers wordt door de verwerende partij geenszins gesteld dat de referentiepersoon op het ogenblik van het nemen van de bestreden beslissing niet aan de slag is.

Waar de verzoekende partij erop wijst dat het niet zo is dat de referentiepersoon niet over een inkomen beschikte in de tussenperiode, daar zij recht had op een werkloosheidsuitkering, kan de Raad enkel vaststellen dat uit de stukken van het administratief dossier geenszins blijkt dat de verzoekende partij deze informatie kenbaar heeft gemaakt aan de verwerende partij voor het nemen van de bestreden beslissing, zodat het haar niet ten kwade kan worden geduid hiermee geen rekening te hebben gehouden bij het nemen van de bestreden beslissing. De Raad wijst er te overvloedig op dat de verzoekende partij nog op 9 september 2014 een nieuwe aanvraag voor een verblijfskaart van een familielid van een burger van de Unie indiende doch geenszins stukken voorlegde betreffende het ontvangen van een werkloosheidsuitkering, terwijl de referentiepersoon op dat ogenblik, zoals blijkt uit de door de verzoekende partij bij haar verzoekschrift gevoegde informatie reeds een maand werkloos was. Het komt de verzoekende partij toe het bewijs te leveren dat zij ten laste is van de ascendent in functie van wie zij het verblijfsrecht vraagt.

Betreffende het toevoegen van het bewijs van de werkloosheidsuitkering aan het verzoekschrift, alsook betreffende de overige bewijzen gevoegd aan het verzoekschrift die niet werden voorgelegd aan de verwerende partij, wijst de Raad erop dat de regelmatigheid van een bestuursbeslissing dient te worden beoordeeld in functie van de gegevens waarover het bestuur ten tijde van het nemen van zijn beslissing kon beschikken om deze beslissing te nemen. Voor het beoordelen van de wettelijkheid van een bestuursbeslissing dient men zich inderdaad te plaatsen op het ogenblik van het nemen van die beslissing, rekening houdend met de alsdan voorhanden zijnde feitelijke en juridische gegevens (cf. bv. RvS 30 maart 1994, nr. 46.794, R.A.C.E. 1994, z.p.). De Raad zou zijn bevoegdheid overschrijden indien hij rekening zou houden met elementen die niet aan de verwerende partij waren voorgelegd op het ogenblik dat zij haar beslissing nam. De Raad kan dus alleen maar vaststellen dat deze nieuwe documenten niet dienstig kunnen worden bijgebracht.

4.1.8. In zoverre de verzoekende partij verwijst naar het feit dat zij niet ten laste vallen van het OCMW, stelt de Raad vast dat de verwerende partij in de bestreden beslissing aangaf dat de oude attesten van het OCMW waaruit blijkt dat de verzoekende partij en de referentiepersoon tot op heden geen uitkering hebben genoten geen afbreuk doen aan de vaststelling dat de referentiepersoon tussen 18 juli en 8 december 2014 niet aan de slag is. De verzoekende partij toont niet aan dat het incorrect was of kennelijk onredelijk van de verwerende partij te wijzen op het 'oude' karakter van het OCMW-atteest, noch dat dergelijke attesten geen afbreuk kunnen doen aan de vaststelling dat de referentiepersoon recent niet aan de slag was. Uit het administratief dossier blijkt immers dat de verzoekende partij attesten van het OCMW voorlegde die stelden dat de verzoekende partij en diens vader geen enkele financiële of materiële steun genieten van het OCMW en die dateren van 12 februari en 6 maart 2014. Naar aanleiding van de nieuwe aanvraag van 9 september 2014 of naar aanleiding van de nietigverklaring van de beslissing van 17 juli 2014 door de Raad bij arrest nr. 133 841 van 26 november 2014 werden door de verzoekende partij geen nieuwe OCMW-attesten meer voorgelegd aan het bestuur.

4.1.9. Gelet op voorgaande vaststellingen kan de verzoekende partij dan ook niet dienstig voorhouden dat de verwerende partij voorbijgaat aan de neergelegde en aanvullende bewijsstukken waaruit wel degelijk blijkt dat er voldoende stabiel inkomen is, daar de verzoekende partij, zo blijkt uit de stukken van het administratief dossier, geen bewijsstukken overmaakt waaruit blijkt dat er voldoende stabiel inkomen 'is' en dit terwijl zij op 9 september 2014 een nieuwe aanvraag voor een verblijfskaart van een familielid van een burger van de Unie indiende waarbij gevraagd werd naar inkomsten van de vader en 'attest gezin niet ten laste van OCMW', zoals blijkt uit de bijlage 19ter van 9 september 2014 dat zich in het administratief dossier bevindt, en zij aldus in de mogelijkheid was ook de inkomenssituatie van de referentiepersoon te verduidelijken, gezien deze gewijzigd was sinds de aanvraag van 5 februari 2014.

Ten overvloede wijst de Raad er nog op dat de *in casu* bestreden beslissing de verzoekende partij niet verhindert een nieuwe verblijfsaanvraag in te dienen.

4.1.10. De verzoekende partij kan voorts niet dienstig betogen dat het onredelijk is om te stellen dat haar vader niet aantoonde over stabiele en regelmatige inkomsten te beschikken, nu dergelijke stelling geenszins uit de bestreden beslissing blijkt. In zoverre de verzoekende partij zou menen dat het onredelijk is om te stellen dat het inkomen van haar vader onzeker is, daar zij bewees dat zij, weze het bij interimarbeid, over een langere periode een inkomen kon verwerven dat voldoende hoog is om niet ten laste te vallen van het sociale bijstandsstelsel en er geen aanwijzingen zijn dat de situatie in de toekomst in negatieve zin zou wijzigen, dat uit de stukken duidelijk blijkt dat de gezinshereniger de wil, de capaciteiten en de mogelijkheid heeft om via interimarbeid in een stabiel inkomen te voorzien, dat het loutere feit dat haar vader niet elke maand een gelijk loon ontving hieraan geen afbreuk doet, gaat zij voorbij aan het determinerende motief van de bestreden beslissing, namelijk dat de referentiepersoon recent gedurende meer dan vier maanden niet aan de slag was. Met verwijzing naar de interimarbeid, de langere periode waarin de referentiepersoon een voldoende hoog inkomen kon verwerven om niet ten laste te vallen van het sociale bijstandsstelsel en diens wil, capaciteiten en de mogelijkheid om in een stabiel inkomen te voorzien, lijkt zij opnieuw te doelen op de interim tewerkstellingen uit het verleden, doch toont hiermee niet aan dat de vaststelling dat de referentiepersoon recent gedurende verschillende maanden niet aan de slag was zodat het inkomen onzeker is en aldus niet gegarandeerd wordt dat de verzoekende partij ten laste is, incorrect of kennelijk onredelijk is.

4.1.11. De stelling van de verzoekende partij dat zij als gemotiveerde jongeman de kans verdient om haar toekomst in België uit te bouwen bij haar familie, doet geen afbreuk aan de motieven van de bestreden beslissing en de vaststelling dat de verzoekende partij niet voldoet aan de vereiste

voorwaarden om te genieten van het recht op verblijf van meer dan drie maanden in de hoedanigheid van familielid van een burger van de Unie.

4.1.12. In zoverre de verzoekende partij nog stelt dat zij tot op vandaag voldoende financiële middelen ontvangt om niet ten laste te vallen van de staat, beperkt zij zich tot een loutere bewering doch weerlegt het determinerende motief niet waarin wordt gesteld dat de arbeidssituatie van de referentiepersoon, zijnde het feit dat zij van 18 juli tot 8 december 2014 niet aan de slag is geweest, impliceert dat het inkomen onzeker is en dus niet gegarandeerd is dat de verzoekende partij ten laste is.

Een schending van de materiële motiveringsplicht wordt niet aannemelijk gemaakt.

4.1.13. Nu geen kennelijke wanverhouding werd aangetoond tussen de overwegingen die de bestreden beslissing onderbouwt en het dispositief van deze beslissing kan de verzoekende partij ook niet worden gevolgd waar zij stelt dat het redelijkheidsbeginsel werd geschonden (RvS 20 september 1999, nr. 82.301).

4.1.14. Ook een schending van het zorgvuldigheidsbeginsel wordt niet aangetoond. De verzoekende partij bewijst immers niet dat de verwerende partij enig door haar aangebracht dienstig stuk onterecht buiten beschouwing heeft gelaten bij het nemen van de bestreden beslissing of dat de verwerende partij deze beslissing niet deugdelijk heeft voorbereid.

Het eerste middel is ongegrond.

4.2. In een tweede middel voert de verzoekende partij de schending aan van artikel 8 van het Europees Verdrag tot Bescherming van de Rechten van de Mens en de Fundamentele Vrijheden, ondertekend te Rome op 4 november 1950 en goedgekeurd bij de wet van 13 mei 1955 (hierna: het EVRM), van de formele motiveringsplicht en van de kennisgevingsverplichting.

4.2.1. Voormeld middel licht de verzoekende partij toe als volgt:

“Verzoeker kreeg de beslissing d.d. 19.01.2015 tot weigering van een verklaring van inschrijving / van een verblijfskaart van een familielid van een burger van de unie / van een identiteitskaart voor vreemdelingen met een bevel om het grondgebied te verlaten tegen ten laatste 21.03.2015, betekend op 19.02.2015.

Uit de voetnoot met nummer 1 blijkt dat al dat er geen enkele onnodige vermelding is doorgehaald.

Betreft het dezelfde beslissing tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden met bevel het grondgebied te verlaten die de datum 23.01.2015 vermeldt?

Feit is dat er iets schort met de datering en de chronologie van de beslissingen.

Verzoeker kreeg dus geen correcte beslissing betekend!

Bij een uitwijzing, die hoe dan ook volgt uit deze beslissing tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden, dreigt de verzoekende partij de banden met zijn volledige gezin te verliezen.

Een terugkeer naar het land van oorsprong is dan ook in strijd met art. 8 EVRM en is tevens de redenen waarom de heer A. (...) niet terug kan keren naar het land van oorsprong (Marokko) om daar de toestemming tot verblijf te vragen in toepassing van art. 9bis Vreemdelingenwet bij de diplomatieke of consulaire post van België.

Bovendien is het onwenselijk dat hij in dit stadium van integratie zou moeten terugkeren naar zijn geboorteland.

De heer A. (...) beroept zich dan ook op zijn recht op gezinsleven. In België vormt hij met zijn ouders en broer en zussen, een hecht gezin waarin de heer A. (...) optimaal functioneert. Dat hij van hen zou gescheiden worden, zou voor hem op zijn jonge leeftijd werkelijk een trauma betekenen en maakt een schending uit van het recht op een gezinsleven.

De heer A. (...) werkt hard aan zijn toekomst hier, maar deed dit ook al in het verleden.

Hij liep school in Portugal tot 2012 tot hun verhuis naar België.

Bijna onmiddellijk na aankomst werd hij ingeschreven voor het schooljaar 2012-2013 bij CVO Kortrijk. Hiervoor slaagde hij op 30.01.2013 en schreef zich opnieuw in op 23.01.2013.

Op 14.03.2013 vervolgde hij dit en schreef zich in voor de volgende cursus.

Hij ondertekende op 03/04/2013 een attest als start voor zijn vormingsprogramma en trajectbegeleiding op vlak van inburgering.

De heer A. (...) startte hierop dan op 05.04.2013 dan twee nieuwe cursussen bij het CVO.

De certificaten behaalde hij op 17.04.2013 en twee op 19.06.2013.

Hij volgde nog een cursus maatschappelijke oriëntatie van 4.11.2013-17.12.2013. Ook de opleiding Nederlands heeft hij op 01.04.2014 goed afgerond (stuk 5).

Op 30.01.2015 slaagde hij met glans in de opleiding Nederlands voor anderstaligen voor technische beroepen (stuk 6).

Nog steeds woont de heer A. (...) bij zijn ouders in de Peperstraat te Heule en vormen zij allen een hecht gezin. Het gezin is niet ten laste van de staat en de vader zorgt voor de inkomsten voor het gezin. Zijn broer en zussen lopen allen hier school. Het hele gezin is EUburger en is perfect geïntegreerd.

Art. 8 EVRM vormt geen absolute bescherming van het privé- en familieleven, doch bij afwijking van artikel 8 EVRM dient de afwijking wel degelijk in verhouding te staan met het nagestreefde doel (evenredigheidsbeginsel).

Art. 8 EVRM maakt immers een fundamenteel mensenrecht uit, waarvan slechts zeer beperkt kan van worden afgeweken. Hiertoe stelt artikel 8, lid 2 EVRM:

“Geen inmenging van enig openbaar gezag is toegestaan m.b.t. de uitoefening van dit recht, dan voor zover bij de wet is voorzien en in een democratische samenleving nodig is in het belang van 's lands veiligheid, de openbare veiligheid, of het economisch welzijn van het land, de bescherming van de openbare orde en het voorkomen van strafbare feiten, de bescherming van de gezondheid of de goede zeden, of voor de bescherming van de rechten en vrijheden van anderen.”

Bij een vermeende schending van artikel 8 EVRM dient onderzocht of:

- de inmenging van de overheid in het gezinsleven is voorzien in de wet ;
- de inmenging van de overheid in het gezinsleven een legitiem doel dient ;
- de inmenging van de overheid in het gezinsleven noodzakelijk is in een democratische samenleving.

Er dient benadrukt dat deze afwegingen telkenmale specifiek op de concrete casus dienen toegepast te worden, waarbij telkenmale gemotiveerd dient te worden waarom de bewuste inbreuk op artikel 8 EVRM al dan niet noodzakelijk is in een democratische samenleving.

De bestreden beslissing vormt een inbreuk op artikel 8 EVRM aangezien geen enkele reden “in het belang van 's lands veiligheid, de openbare veiligheid, het economisch welzijn of de bescherming van de openbare orde, gezondheid of goede zeden” aanwezig is om deze (disproportionele) aantasting van het beschermd gezinsleven te rechtvaardigen.

“Een tweede criterium , ook het meest gehanteerde, is dat van de **proportionaliteit**. Hier is het de essentiële vraag of er een redelijke verhouding bestaat tussen de aantasting van het recht enerzijds en de legitieme doelstelling die nagestreefd wordt anderzijds. Hoe sterker deze laatste is, hoe groter de inbreuk kan zijn. **Uiteraard is deze afweging zeer moeilijk, zelfs subjectief.** De introductie van het proportionaliteitscriterium heeft voor- en nadelen. Als nadeel beschouwen we de mogelijkheid om op grond ervan grondrechtenvraagstukken terug te brengen tot problemen van belangenafweging. Daarbij wordt dan soms uit het oog verloren dat niet alle belangen gelijkwaardig zijn en **dat grondrechterlijke belangen in elke afweging zwaar moeten wegen.** (...)”

Recentelijk schijnt het Hof een nieuw criterium te hebben geïntroduceerd, met name dat van de **subsidiariteit**. De overheid dient **inbreuken op de rechten van burgers zoveel mogelijk te minimaliseren door alternatieve oplossingen te vergelijken en vervolgens te trachten haar doelen te bereiken** ‘in the least onerous way as regards human rights.’ (P. DE HERT, “Artikel 8. Recht op privacy”, in Handboek EVRM, VANDELANOTTE, J. en HAECK, Y. (eds.), Antwerpen, Intersentia, 2004, p. 720)

Over de familiale band van bloed- of aanverwantschap bestaat geen twijfel. Verzoeker is meerderjarig, maar woont nog steeds bij zijn ouders, hij is financieel afhankelijk van zijn ouders gezien hij zelf **niet mag werken**. Er bestaat al jaren een hechte band tussen de gezinsleden, het aannemen van een gezinsleven volgt hieruit.

Er wordt van verzoeker gevraagd om voor het eerst in zijn leven helemaal alleen, weg van zijn ouders, naar het land van oorsprong te gaan. Een land waar verzoeker nooit opgroeide.

Verzoeker was nog geen 18 jaar toen hij Marokko verliet. Hij groeide enkele jaren op in Portugal en verhuisde toen naar België. Verzoeker kent het land, de taal en de gebruiken niet.

Verzoeker kent daar niemand. Een tijdelijke verwijdering staat voor verzoeker gelijk aan een definitieve verwijdering.

Er wordt gesteld dat verzoeker zich kan laten vergezellen door zijn gezinsleden. Vader werkt, moeder zorgt voor de kinderen en zijn zus studeert. Zij kunnen hun verplichtingen hier niet achterlaten.

Het oordeel om verzoeker te verplichten het grondgebied te verlaten gaat in tegen alle redelijkheid en is disproportioneel.

De verwerende partij houdt geenszins rekening met de mogelijke risico's die de verzoekende partij loopt bij een uitwijzing, tevens wordt zijn hele gezin op die manier uit elkaar gerukt en wordt disproportioneel gehandeld aangezien verzoeker de enige is uit zijn gezin die de Portugese nationaliteit niet bewaart.

4.2.2. In zoverre de verzoekende partij de schending van de 'formele motiveringsplicht' en de 'kennisgevingsplicht' aanvoert waar zij stelt dat zij een beslissing van 19 januari 2015 betekend kreeg, doch dat geen enkel onnodige vermelding werd doorgehaald en zich de vraag stelt of het dezelfde beslissing betreft die de datum 23 januari 2015 vermeldt en meent dat er aldus iets schort met de datering en de chronologie van de beslissingen, stelt de Raad vast dat de beslissing die de verzoekende partij overmaakt als bestreden beslissing een beslissing tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden met bevel om het grondgebied te verlaten betreft van 23 januari 2015. Nergens uit deze beslissing blijkt dat de onnodige vermeldingen niet zouden zijn doorgehaald of dat deze beslissing dateert van 19 januari 2015. Ook voegt de verzoekende partij geen andere beslissing bij van 19 januari 2015. De verzoekende partij toont dan ook geenszins een probleem in de datering of de chronologie aan.

In zoverre de verzoekende partij doelt op de akte van kennisgeving van de bestreden beslissing, waar inderdaad verkeerdelijk verwezen wordt naar een beslissing van 19 januari 2015 tot weigering van een verklaring van inschrijving/van een verblijfskaart van een familielid van een burger van de Unie/van een identiteitskaart voor vreemdelingen, waarbij aldus de onnodige vermeldingen niet werden doorgehaald, merkt de Raad op dat deze kritiek aldus niet de wettigheid van de bestreden beslissing zelf betreft, zodat het middel, in zoverre het gericht is tegen de akte van kennisgeving niet ontvankelijk is. Tevens moet worden geduidd dat de verzoekende partij niet aantoonst dat een eventueel gebrek in de akte van kennisgeving impliceert dat de bestreden beslissing zelf door enige onwettigheid is aangetast.

4.2.3. Artikel 8 van het EVRM bepaalt als volgt:

"1. Eenieder heeft recht op respect voor zijn privé leven, zijn familie- en gezinsleven, zijn woning en zijn correspondentie.

2. Geen inmenging van enig openbaar gezag is toegestaan in de uitoefening van dit recht, dan voor zover bij de wet is voorzien en in een democratische samenleving noodzakelijk is in het belang van de nationale veiligheid, de openbare veiligheid of het economisch welzijn van het land, het voorkomen van wanordelijkheden en strafbare feiten, de bescherming van de gezondheid of de goede zeden of voor de bescherming van de rechten en vrijheden van anderen."

4.2.3.1. Wanneer een risico van schending van het respect voor het privé- en/of familie- en gezinsleven wordt aangevoerd, kijkt de Raad in de eerste plaats na of er een privé- en/of familie- en gezinsleven bestaat in de zin van het EVRM, vooraleer te onderzoeken of hierop een inbreuk werd gepleegd door de bestreden beslissing. Bij de beoordeling of er al dan niet sprake is van een privé- en/of familie- en gezinsleven dient de Raad zich te plaatsen op het tijdstip waarop de bestreden beslissing is genomen (cf. EHRM 13 februari 2001, Ezzoudhi/Frankrijk, § 25; EHRM 31 oktober 2002, Yildiz/Oostenrijk, § 34; EHRM 15 juli 2003, Mokrani/Frankrijk, § 21).

Artikel 8 van het EVRM definieert het begrip '*familie- en gezinsleven*' noch het begrip '*privéleven*'. Beide begrippen zijn autonome begrippen, die onafhankelijk van het nationale recht dienen te worden geïnterpreteerd.

Wat het bestaan van een familie- en gezinsleven betreft, moet vooreerst worden nagegaan of er sprake is van een familie of een gezin. Vervolgens moet blijken dat in de feiten de persoonlijke band tussen deze familie- of gezinsleden voldoende hecht is (cf. EHRM 12 juli 2001, K. en T./Finland, § 150).

Het begrip '*privéleven*' wordt evenmin gedefinieerd in artikel 8 van het EVRM. Het EHRM benadrukt dat het begrip privéleven een brede term is en dat het mogelijk noch noodzakelijk is om er een exhaustieve definitie van te geven (EHRM 16 december 1992, Niemietz/Duitsland, § 29).

De beoordeling of er sprake kan zijn van een familie- en gezinsleven of van een privéleven of van beide, is een feitenkwestie.

De volgende vraag die de Raad dient te onderzoeken is of er sprake is van een inmenging in het privé- en/of familie- en gezinsleven. Of daarvan daadwerkelijk sprake is moet nagezien worden of de vreemdeling voor de eerste keer om toelating heeft verzocht, dan wel of het gaat om de weigering van een voortgezet verblijf.

Gaat het namelijk om een eerste toelating dan oordeelt het EHRM dat er geen inmenging is en geschiedt geen toetsing aan de hand van het tweede lid van artikel 8 van het EVRM. In dit geval moet er

volgens het EHRM onderzocht worden of er een positieve verplichting is voor de staat om het recht op privé- en/of familie- en gezinsleven te handhaven en te ontwikkelen (EHRM 28 november 1996, Ahmut/Nederland, § 63; EHRM 31 januari 2006, Rodrigues Da Silva en Hoogkamer/Nederland, § 38). Dit geschiedt aan de hand van de 'fair balance'-toets. Als na deze toets uit de belangenafweging blijkt dat er een positieve verplichting voor de staat is, dan is artikel 8 van het EVRM geschonden (EHRM 17 oktober 1986, Rees/The United Kingdom, § 37).

Gaat het om een weigering van een voortgezet verblijf dan aanvaardt het EHRM dat er een inmenging is en dan dient het tweede lid van artikel 8 van het EVRM in overweging te worden genomen. Het door artikel 8 van het EVRM gewaarborgde recht op respect voor het privéleven en voor het familie- en gezinsleven is niet absoluut. Binnen de grenzen gesteld door het voormelde lid, is de inmenging van het openbaar gezag toegestaan voor zover die bij wet is voorzien, ze geïnspireerd is door een of meerdere van de in het tweede lid van artikel 8 van het EVRM vermelde legitieme doelen en voor zover ze noodzakelijk is in een democratische samenleving om ze te bereiken. Vanuit dit laatste standpunt is het de taak van de overheid om te bewijzen dat zij de bekommernis had om een juist evenwicht te bereiken tussen het beoogde doel en de ernst van de inbreuk.

Inzake immigratie heeft het EHRM er in beide voormelde gevallen en bij diverse gelegenheden aan herinnerd dat het EVRM als dusdanig geen enkel recht voor een vreemdeling waarborgt om het grondgebied van een staat waarvan hij geen onderdaan is, binnen te komen of er te verblijven (EHRM 15 juli 2003, Mokrani/Frankrijk, § 23; EHRM 26 maart 1992, Beldjoudi/Frankrijk, § 74; EHRM 18 februari 1991, Moustaquim/België, § 43). Artikel 8 van het EVRM kan evenmin zo worden geïnterpreteerd dat het voor een Staat de algemene verplichting inhoudt om de door vreemdelingen gemaakte keuze van de staat van gemeenschappelijk verblijf te respecteren en om de gezinshereniging op zijn grondgebied toe te staan (EHRM 31 januari 2006, Rodrigues Da Silva en Hoogkamer/Nederland, § 39). Met toepassing van een vaststaand beginsel van internationaal recht is het immers de taak van de Staat om de openbare orde te waarborgen en in het bijzonder in de uitoefening van zijn recht om de binnenkomst en het verblijf van niet-onderdanen te controleren (EHRM 12 oktober 2006, Mubilanzila Mayeka en Kaniki Mitunga/België, § 81; EHRM 18 februari 1991, Moustaquim/België, § 43; EHRM 28 mei 1985, Abdulaziz, Cabales en Balkandali/Verenigd Koninkrijk, § 67). De Staat is dus gemachtigd om de voorwaarden hiertoe vast te leggen.

Rekening houdend met het feit enerzijds dat de vereiste van artikel 8 van het EVRM, net zoals die van de overige bepalingen van het EVRM, te maken heeft met waarborgen en niet met de loutere goede wil of met praktische regelingen (EHRM 5 februari 2002, Conka/België, § 83), en anderzijds dat dit artikel primeert op de bepalingen van de vreemdelingenwet (RvS 22 december 2010, nr. 210.029), is het de taak van de administratieve overheid om, vooraleer te beslissen, een zo nauwkeurig mogelijk onderzoek te doen van de zaak en dit op grond van de omstandigheden waarvan zij kennis heeft of zou moeten hebben.

Wanneer de verzoekende partij een schending van artikel 8 van het EVRM aanvoert, is het in de eerste plaats haar taak om, rekening houdend met de omstandigheden van de zaak, op voldoende precieze wijze het bestaan van het door haar ingeroepen privéleven en familie- en gezinsleven aan te tonen, alsook de wijze waarop de bestreden beslissing dit heeft geschonden.

4.2.3.2. Het bestaan van een beschermingswaardig gezinsleven in hoofde van de verzoekende partij met haar in België verblijvende gezinsleden wordt niet betwist.

4.2.3.3. De Raad herinnert er aan dat artikel 8 van het EVRM erop gericht is om het individu te beschermen tegen een willekeurige overheidsinmenging in het gezinsleven. Evenwel benadrukt de Raad dat het door artikel 8 van het EVRM gewaarborgde recht op respect voor het gezins- en privéleven niet absoluut is.

Betreft het een situatie van eerste toelating, wat hier het geval is aangezien de verzoekende partij immers een aanvraag indiende om een verblijfskaart van een familielid van een Belgische onderdaan en er haar geen bestaand verblijfsrecht werd ontnomen, dan moet volgens het EHRM worden onderzocht of er een positieve verplichting is voor de staat om het recht op gezinsleven te handhaven en te ontwikkelen (EHRM 28 november 1996, Ahmut v. Nederland, § 63; EHRM 31 januari 2006, Rodrigues Da Silva en Hoogkamer v. Nederland, § 38). Dit geschiedt aan de hand van de 'fair balance'-toets, dit is een billijke afweging. Als na deze toets uit de belangenafweging blijkt dat er een positieve verplichting

voor de staat is, dan is er een schending van artikel 8, eerste lid van het EVRM (EHRM 17 oktober 1986, Rees v. Verenigd Koninkrijk, § 37).

De omvang van de positieve verplichtingen die op de staat rusten is afhankelijk van de precieze omstandigheden die eigen zijn aan het voorliggend individueel geval. In het kader van een billijke afweging worden een aantal elementen in rekening genomen, met name de mate waarin het gezins- en privéleven daadwerkelijk wordt verbroken bij verwijdering naar het land van bestemming, de omvang van de banden in de Verdragsluitende Staat, alsook de aanwezigheid van onoverkomelijke hinderpalen die verhinderen dat het gezins- en privéleven elders normaal en effectief wordt uitgebouwd of verdergezet. Deze elementen worden afgewogen tegen de aanwezige elementen van immigratiecontrole of overwegingen inzake openbare orde (EHRM 28 juni 2011, nr. 55597/09, Nuñez v. Noorwegen, par. 70). Zolang er geen hinderpalen kunnen worden vastgesteld voor het leiden van een gezins- en privéleven elders, zal er geen sprake zijn van een gebrek aan eerbiediging van het gezins- en privéleven in de zin van artikel 8 van het EVRM (zie EHRM 14 februari 2012, nr. 26940/10, Antwi e.a. v. Noorwegen, par. 89).

De Raad benadrukt, dat het door artikel 8 van het EVRM gewaarborgde recht op respect voor het gezins- en privéleven niet absoluut is. Inzake immigratie heeft het EHRM er bij diverse gelegenheden aan herinnerd dat het EVRM als dusdanig geen enkel recht voor een vreemdeling waarborgt om het grondgebied van een staat waarvan hij geen onderdaan is, binnen te komen of er te verblijven (EHRM 15 juli 2003, Mokrani/Frankrijk, § 23; EHRM 26 maart 1992, Beldjoudi/Frankrijk, § 74; EHRM 18 februari 1991, Moustaquim/België, § 43). Artikel 8 van het EVRM kan evenmin zo worden geïnterpreteerd dat het voor een Staat de algemene verplichting inhoudt om de door vreemdelingen gemaakte keuze van de staat van gemeenschappelijk verblijf te respecteren en om de gezinshereniging op zijn grondgebied toe te staan (EHRM 31 januari 2006, Rodrigues Da Silva en Hoogkamer/Nederland, § 39). Met toepassing van een vaststaand beginsel van internationaal recht is het immers de taak van de Staat om de openbare orde te waarborgen en in het bijzonder in de uitoefening van zijn recht om de binnenkomst en het verblijf van niet-onderdanen te controleren (EHRM 12 oktober 2006, Mubilanzila Mayeka en Kaniki Mitunga/België, § 81; EHRM 18 februari 1991, Moustaquim/België, § 43; EHRM 28 mei 1985, Abdulaziz, Cabales en Balkandali/Verenigd Koninkrijk, § 67). De Staat is dus gemachtigd om de voorwaarden hiertoe vast te leggen. Wanneer er een aanvraag om verblijfskaart als familielid van een burger van de Unie wordt ingediend, houdt dit in dat de verzoekende partij moet voldoen aan de daartoe wettelijk vastgestelde voorwaarden, neergelegd in artikel 40bis van de vreemdelingenwet. Uit onderhavig arrest blijkt dat op goede gronden werd beslist dat de verzoekende partij daaraan *in casu* niet voldoet.

4.2.3.4. Uit het administratief dossier, noch uit het verzoekschrift blijkt dat er onoverkomelijke hinderpalen worden aangevoerd of vastgesteld kunnen worden voor het leiden van een gezins- of privéleven elders. Zoals reeds aangegeven komt het de verzoekende partij toe om op voldoende precieze wijze het bestaan van het door haar ingeroepen privéleven en familie- en gezinsleven aan te tonen, alsook de wijze waarop de bestreden beslissing dit heeft geschonden.

Waar de verzoekende partij stelt dat zij dreigt de banden met haar volledige gezin te verliezen, beperkt zij zich tot een louter hypothetische bewering. Waar de verzoekende partij stelt dat van haar gevraagd wordt om voor het eerst in haar leven helemaal alleen, weg van haar ouders, naar het land van oorsprong Marokko te gaan, stelt de Raad vooreerst vast dat de verzoekende partij de leeftijd van 25 jaar heeft. Voorts toont de verzoekende partij ook niet aan dat het onmogelijk zou zijn voor haar familieleden haar te vergezellen naar het land van herkomst om aldaar het gezinsleven verder te zetten. Het louter erop wijzen dat haar vader werkt, haar moeder voor de kinderen zorgt en dat haar zus studeert, volstaat niet om aan te tonen dat er onoverkomelijke hinderpalen zijn om het gezinsleven met de familieleden in het land van herkomst of elders verder te zetten. In zoverre de verzoekende partij stelt dat Marokko een land is waar zij nooit opgroeide doch daarna stelde dat zij nog geen 18 jaar was toen zij Marokko verliet, lijkt zij aan te geven dat zij tot haar 17 jaar in Marokko woonde, zodat zij niet ernstig kan voorhouden dat zij nooit opgroeide in Marokko, noch dat zij het land, de taal en de gebruiken niet zou kennen en er niemand zou kennen. Voorts vormt de loutere omstandigheid dat zij enkele jaren opgroeide in Portugal en daarna naar België verhuisde, op zich geen hinderpaal om het privé- en familieleven elders of in het land van herkomst verder te zetten. De verzoekende partij toont aldus niet met concrete gegevens aan waarom het onmogelijk zou zijn om het gezins- of privéleven elders of in haar land van herkomst verder te zetten.

De Raad wijst er verder op dat moderne communicatiemiddelen de verzoekende partij in staat kunnen stellen om tijdens de scheiding in nauw contact te blijven met haar naaste familieleden (EHRM 26 juni 2014, nr. 71398/12, M.E. v. Zweden, par. 100).

4.2.3.5. Betreffende het door de verzoekende partij aangehaalde privéleven, waarbij zij verwijst naar haar integratie, opleiding, en het uitbouwen van een toekomst, merkt de Raad op dat verzoekende partij niet aannemelijk maakt dat de door haar opgebouwde sociale relaties van die aard en intensiteit zijn dat zij, *in casu*, onder de bescherming van artikel 8 van het EVRM zouden kunnen vallen, dit te meer in het licht dat de Raad van State reeds meermaals heeft geoordeeld dat gewone sociale relaties niet worden beschermd door artikel 8 EVRM (RvS 15 februari 2005, nr. 140.615; RvS 14 november 2005, nr. 151.290)

Daarenboven wijst de Raad erop dat, zelfs indien *in casu* sprake is van een beschermingswaardig privéleven in de zin van artikel 8 EVRM, vastgesteld dient te worden dat verzoekende partij nooit toegelaten noch gemachtigd is geweest tot een verblijf van meer dan drie maanden.

Aangezien het *in casu* aldus een eerste toegang betreft, is er in deze stand van het geding geen inmenging in het privéleven van de verzoekende partij.

Teneinde de omvang van de verplichtingen die voor een Staat uit artikel 8, eerste lid van het EVRM voortvloeien te bepalen, dient in de eerste plaats te worden nagegaan of er hinderpalen worden aangevoerd voor het uitbouwen of het verderzetten van een normaal en effectief gezins- en privéleven elders. Zolang er geen hinderpalen kunnen worden vastgesteld voor het leiden van een gezins- en privéleven elders, zal er geen sprake zijn van een gebrek aan eerbiediging van het gezins- en privéleven in de zin van artikel 8 van het EVRM.

De Raad benadrukt dat verzoekende partij uit de loutere omstandigheid dat zij tijdens haar illegaal verblijf een privéleven heeft opgebouwd in België, geen gerechtigde verwachting op een toelating tot verblijf en bescherming tegen verwijdering onder artikel 8 van het EVRM heeft.

De verzoekende partij, die blijkens het administratief dossier nooit werden toegelaten of gemachtigd tot een verblijf van meer dan drie maanden in België, toont niet aan dat er ernstige hinderpalen zijn die haar verhinderen om een privéleven te hebben in het herkomstland. Immers, het loutere feit dat zij in België geïntegreerd zou zijn en er opleidingen heeft gevolgd en er hard werkt aan de toekomst, maakt het niet onmogelijk of moeilijk om in het land van herkomst waar zij het overgrote deel van haar leven heeft doorgebracht, te verblijven en een privéleven te hebben.

In deze omstandigheden kan geen inmenging in het privéleven in de zin van artikel 8 van het EVRM vastgesteld worden en blijkt ook niet dat er op verwerende partij enige uit voormeld verdragsartikel afgeleide positieve verplichting zou rusten om verzoekende partijen op het grondgebied te gedogen.

Overigens merkt de Raad op dat het EHRM in het arrest Nyanzi *t.* het Verenigd Koninkrijk reeds vaststelde dat het privéleven opgebouwd door een vreemdeling die in de betrokken lidstaat nooit een definitieve toelating tot verblijf heeft bekomen, bij het afwegen tegen het legitieme publieke belang in een effectieve immigratiecontrole, niet tot gevolg heeft dat de uitwijzing een disproportionele inmenging in zijn privéleven uitmaakt (EHRM, 8 april 2008, nr. 21878/06, Nyanzi/Verenigd Koninkrijk).

4.2.3.6. Bovendien stelt de Raad vast dat de bestreden beslissing niet leidt tot een definitieve verwijdering van het Belgische grondgebied. Deze heeft enkel tot gevolg dat de verzoekende partij tijdelijk het land dient te verlaten met de mogelijkheid terug te keren op het ogenblik dat voldaan is aan in de vreemdelingenwet bepaalde vereisten. De bestreden beslissing sluit niet uit dat de verzoekende partij een visum aanvraagt met het oog op gezinshereniging in België of een nieuwe aanvraag indient in België zodra voldaan is aan de wettelijke voorwaarden. Een tijdelijke scheiding met het oog op het vervullen van de noodzakelijke formaliteiten ter voldoening van de wettelijke bepalingen, verstoort het privé- en familieleven van de verzoekende partij niet in die mate dat er sprake kan zijn van een schending van artikel 8 van het EVRM (EHRM 19 februari 1996, Gul/Zwitserland, 22 EHRR 228), minstens toont zij dit niet aan in het verzoekschrift. De verzoekende partij haalt nog aan dat voor haar een tijdelijke verwijdering gelijkstaat aan een definitieve verwijdering, doch beperkt zich tot een loutere bewering, zodat niet kan ingezien worden waarom het *in casu* een definitieve verwijdering zou betreffen.

4.2.3.7. De verzoekende partij toont aldus niet aan dat de bestreden beslissing een wanverhouding veroorzaakt heeft tussen haar belangen en de belangen van de Belgische staat. Een disproportionele belangenafweging wordt niet aangetoond. Er is bijgevolg geen sprake van een gebrek aan eerbiediging van het privé- en gezinsleven in de zin van artikel 8 van het EVRM.

Het proportionaliteitsbeginsel als concrete toepassing van het redelijkheidsbeginsel laat de Raad niet toe het oordeel van het bestuur over te doen, maar enkel om het onwettig te bevinden indien het tegen alle redelijkheid ingaat (RvS 17 december 2003, nr. 126.520). De keuze die een bestuur in de uitoefening van een discretionaire bevoegdheid maakt, schendt immers slechts het proportionaliteitsbeginsel wanneer men op zicht van de opgegeven motieven zich tevergeefs afvraagt hoe het bestuur tot het maken van die keuze is kunnen komen, wat niet het geval is. De verzoekende partij houdt nog voor dat de verwerende partij geenszins rekening houdt met de risico's bij een uitwijzing doch toont geenszins aan met welke risico's de verwerende partij heeft nagelaten rekening te houden. Waar de verzoekende partij stelt dat heel haar gezin uit elkaar wordt gerukt, wijst de Raad erop dat de bestreden beslissing enkel tot gevolg heeft dat de verzoekende partij tijdelijk het land dient te verlaten wat, gelet op de voorgaande vaststellingen, niet disproportioneel is ten opzichte van het beoogde doel. Het als enige van haar gezin niet bekomen van de Portugese nationaliteit, betreft geen kritiek op de *in casu* bestreden beslissing en is aldus niet dienstig.

4.2.3.8. Bovendien wordt opgemerkt dat in zoverre de verzoekende partij de mening lijkt toegedaan dat artikel 8 van het EVRM een motiveringsplicht inhoudt, dit niet kan afgeleid worden uit dit verdragsartikel en de verzoekende partij maakt dit ook niet aannemelijk. In zoverre de verzoekende partij van mening lijkt te zijn dat artikel 8 van het EVRM zou vereisen dat uit de motieven van de bestreden beslissing moet blijken dat de overheid tot een onderzoek van de eventuele schending van artikel 8 van het EVRM is overgegaan of tot een belangenafweging met betrekking tot de privébelangen conform artikel 8 van het EVRM, kan zij niet gevolgd worden. Het volstaat dat de overheid dit impliciet heeft gedaan. Artikel 8 van het EVRM omvat geen dergelijke motiveringsplicht.

4.2.3.9. Er is bijgevolg geen sprake van een gebrek aan eerbiediging van het gezinsleven in de zin van artikel 8 van het EVRM, noch van een schending van het proportionaliteitsbeginsel.

4.2.3.10. Het tweede middel is ongegrond.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

De vordering tot schorsing en het beroep tot nietigverklaring worden verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op vierentwintig juli tweeduizend vijftien door:

mevr. N. VERMANDER,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

mevr. K. VERHEYDEN,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

K. VERHEYDEN

N. VERMANDER